

Az érzelmes dömper

Már a beszélgetés elején kiderült, mennyire fontos Kútvolgyi Erzsébet számára mások segítése, az egymás és a szakma iránti tisztelet.

- Azt mesélik, hogy fiatal kollégáit mindig figyeli, terelgeti.

- Ha tehetséget szagolok, akkor szinte levakarhatatlan vagyok. Szerencsére úgy tudok odafigyelni valakire, úgy tudom szeretni, hogy az illető nem feltétlenül veszi észre. A magam példájából tudom, milyen nehéz elkezdeni ezt a pályát. Amikor a Színművészeti Főiskolára jártam, az első évem keserves kínok között telt el. Azt mondtam magamban, abba hagyom, nekem ehhez semmi közöm. Egyébként is nyolcéves korom óta gyermekbész akartam lenni, de nem vettek fel, így maradtam a színművészeti mellett. Végül a szerelem kedveltette meg velem a főiskolát. Nagyon sokat köszönhetek Kalocsai Mikinek, aki, sajnos, már nem él.

- Hűséges típus, végig kitartott a Vígsház mellett.

- Valóban. 1973-ban végeztem, és azóta a Vígsház tagja vagyok. Főiskolásként itt voltam tanonc, nagyon jól bántak velem, befogadtak. A történethez azonban hozzátartozik az is, hogy 1971. november 9-én Darvas Iván mint La Mancha lovagja letérdelt elé, és megkért, hogy jöjjenek a Vigbe. Hogyan lehetett volna ennek ellenállni?

- Hol végződik önben a színésznő, és hol kezdődik a nő, az anya?

- Nem kell semmi misztikusra gondolni. Ez is csak szakma. Abban a pillanatban, ahogy az ember takarásba kerül, már nem színésznő. Amikor

- A sok munka mellett jut idő a családra?

- Olyan a napi munkabeosztásom, mint bárki másé. Azzal a különbséggel, hogy este bemegyek a színházba játszani. Elég ránézni az

arcomra: ott sorakoznak a szemem sarkában a ráncok, nem is próbálom eltitkolni. Sőt büszke vagyok rájuk, mert úgy tartom, hogy ez jól jelent. Hiszen ha az ember sokat nevet, akkor lesz szárazkalás a szeme.

- Önben valóban túlteng az érzelem?

- Igen, de ez csak az érem egyik oldala, ugyanis dömpertermészetem van. Minden falnak nekimegyek, minden nehézséget le akarok küzdeni. Igaz, nem önös célból teszem, hanem hogy másoknak segítsék.

- Ha már az érzelmeknél tartunk: voltak nagy szerelmei?

- Mivel többnyire az érzelmeim irányítanak, hajlok a romantikára. Mindegyik kapcsolatomban ezerszázalékosan vettem részt. Az egyik nagy szerelemből született a fiam, aki most huszonegy éves. Tisztelem és

nagyszerű embernek tartom az apját, a volt férjemet, de már nem tudunk együtt élni. De mindig is a gyermekem apja marad. Úgy érzem, a mostani partneremet soha nem fogom elveszíteni. Kimondhatatlan harmóniában élünk, és ez már örökké tart.

Bartal Gyöngyi

FOTÓ: AMBRUS MARCSI

